

LE ENO JE POTREBNO

Pot prostovoljstva - Jezusova pot

Pišem vam tik pred cvetno nedeljo in pred začetkom velikega tedna. Vsi vemo, da so se v teh svetih dneh dogajale velike reči za vsakega od nas, za vse človeštvo. Nihče od ljudi, od še tako mogočnih vladarjev in tako velikih »duhov« človeštva, ni tako korenito posegel

v človeško srce in zgodovino kot Jezus.

V Janezovem evangeliju o Dobrem Pastirju (Jn 10, 17-19) beremo: »Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta.«

Jezus, ki se zaveda svoje oblasti in ob enem živi v tesni edinosti in ljubezni z Očetom, se prostovoljno odloči in vzame nase naš greh. S tem pokaže, da želi meni, grešnemu in zemeljskemu človeku, pomagati, da bi moja ranjena človeška narava hrepenela vedno močneje po preoblikovanju v odrešeno, Božjo naravo Sina.

Kolikor bolj ljubimo Kristusa in njegovo življenjsko pot darovanja, toliko bolj postajamo tudi mi prostovoljec – človek za druge. In obratno, kolikor bolj se darujemo za blagor sočloveka, toliko bolj se naša podobnost z Jezusom Kristusom odraža v nas in v svetu.

Zato se ob tej priložnosti obračam na vse vas, prostovoljce, ki to Jezusovo držo darovanja za druge že pogumno živite. Bravo. Čestitam! Naj vaša »luč« prižge svetlobo še v srcu mnogih drugih.

Prepričana sem, da je to tisto, česar svet danes tako potrebuje. Jezus nas spomni na to, ko pravi: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte« (Mt 10,8b).

Ko po eni strani ves svet tekmuje za prevlado moči v denarju, oblasti in sebičnosti, se po drugi strani vsako prostovoljno delo še močnejše pokaže kot edina resnična pot iz zapletenosti sveta v rešitev, iz teme v svetlobo.

Ko smo pred obhajanjem največjega krščanskega praznika, je prav, da o tem več razmišljamo in se sprašujemo, kako prinesiti v naše družine, naša občestva, naše skupnosti več svetlobe, upanja in ljubezni.

Naj prav tako danes ta velika noč sveta, tudi po mojem in tvojem spreobrnjenju, vedno močnejše postaja dan, Dan, ki ga je naredil Gospod.

In želim, naj iz srca odmeva VESELA ALELUJA!!!

sr Polona, uršulinka

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

Modest, (umrl ok. 763)

God: 31. marec

Stari Latinci so rekli: »Nomen est omen«, kar pomeni: »Ime je znamenje.«

S tem so hoteli povedati, da včasih že ime samo razodeva človeka. O svetniku, ki velja za apostola Slovencev v Karantaniji, je bolj malo zgodovinskih podatkov; tistih nekaj zanesljivih virov pa nam ga prikazuje kot blagega in milega moža. Njegovo ime Modest – najbrž redovniško, ne krstno – prihaja iz latinske besede modestus in pomeni dobrosrčen, blag, pošten. Svoje ime je povsem opravičil.

Legendarni življenjepis, ki pa ni brez zgodovinske podlage, ne ve povedati, kje je bil Modest rojen in kdaj. Prosil je za sprejem v nek samostan na Zahodu. Sprejeli so ga, ker ga je priporočalo lepo obnašanje, bister razum in hrepenenje po krščanski popolnosti. Ni maral, da bi ga spraševali po rodu in imenu. Sprejel je ime Modest, ki so mu ga dali v samostanu. Bil je natančen v izpolnjevanju redovnih

pravil, ljubeznivo pozoren in pripravljen priskočiti na pomoč, kjer je bilo treba. Najljubša mu je bila samota, kjer se je potopil v molitev. Kadar je bil pri delu, je bil tam z vsem srcem. Raje je poslušal kakor govoril, kadar je spregovoril, pa je pokazal nenavadno preudarnost in spoštljivost do vsega; njegovo govorjenje je bilo prav tako zbrano kot njegova molitev.

Preden so mu v samostanu zaupali pomembnejše naloge, je prišel k njim na obisk sv. Virgil, opat in upravitelj škofije Salzburg, ki je prišel kot misijonar z Irskega. Redovnikom v Modestovem samostanu je pripovedoval o slovanskem ljudstvu, ki živi na jugovzhodni strani njegove škofije, v Karantaniji. To ljudstvo je dobro in plemenito, gostoljubno in pogumno, vdano petju in igri, kar razodeva, da mora biti dovetno za evangelijsko oznanilo. Takrat so bili Karantanci že bavarski zavezniki v bojih zoper Obre, zato so bili dani zunanji pogoji za misijonsko delo. Virgil je iskal delavcev za božjo setev med Karantanci. Modest je bil takoj pripravljen iti v misijonsko šolo, najprej v samostan sv. Petra v Salzburgu, potem pa na otok Awa na Chiemskem jezeru. Tu je našel duhovnika Lupa, učitelja in botra kasnejših karantanskih knezov Gorazda in Hotimira.

To legendo potrjujejo zgodovinska dejstva. Virgil je prišel na Bavarsko okoli leta 745. Gorazd in Hotimir sta bila krščena na otoku Awa in tam se je Modest pripravljala za misijonsko delo v Karantaniji. Zgodovinar Fran Kos v Gradivu povzema zgodovinske dokumente: »Ko je preteklo nekoliko časa, odkar je nastopil med Slovenci vlado knez Hotimir, je ta prosil solnograškega škofa Virgila, da bi prišel obiskat njegovo ljudstvo in ga potrditi v veri. Tej želji Virgil ni mogel ustreči in je zato poslal med Slovence škofa Modesta za svojega namestnika.« To je bilo leta 755, najkasneje 757. Modest je bil v Karantaniji pokrajinski ali korni škof z vsemi pooblastili in stalnim sedežem.

Prva cerkev je bila na Krnskem gradu, a je bila kmalu premajhna. S Krnskega gradu je bilo videti razvaline mesta Virunum, ki je bilo do prihoda Slovencev (ok. 590) sedež starokrščanske škofije. Tu je Modest s Hotimirovo pomočjo sezidal Marijino cerkev, predhodnico sedanje cerkve pri Gospe Sveti. Tam je imel Modest svoj škofijski sedež. Kasneje je postavil še dve večji cerkvi: eno pri Spittalu ob Dravi, drugo ob zgornji Muri. S svojo blago osebnostjo je močno pripomogel k širjenju krščanstva med karantanskimi Slovenci. Šele po njegovi smrti

okoli leta 763 beremo o dveh poganskih uporih. Modest je umrl pri Gospe Sveti in tam je tudi pokopan. Je zavetnik Korotana, doma za slovenske visokošolce na Dunaju.

Pripravila Marica

Sodba ob koncu sveta

Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Kajti lačen sem bil, žejen sem bil, tujec sem bil, nag sem bil, bolan sem bil, v ječi sem bil in ste prišli k meni. Karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili (Mt 25, 34-40). Življenje kristjana raste iz Božje besede, bogoslužja in skupnosti – ljubezni do bratov. Evangelist Matej

močno poudarja, da bomo sojeni po svojih delih. Vse, kar delamo bližnjemu iz ljubezni, ima vrednost, kot bi delali Jezusu. Dejavna dobrota in ljubezen do bližnjega je znamenje naše vere v Boga.

K temu nas spodbuja papež Frančišek, da pozorno in brez strahu naredimo prvi korak do drugih s tem, da jim ponudimo usmiljenje, nežnost in mir.

Prav pri prostovoljnem delu za bolne, ostarele in trpeče se učimo moliti in v ubogih in nemočnih prepoznavati Gospodovo telo, in tako lahko postajamo orodje Božje ljubezni.

Mladi generaciji tako ponudimo perspektivo za upanja polno prihodnost. Naj med nami ne manjka skrbne pozornosti, polne nežnosti do ostarelih, ki so dediščina naših skupnosti.

Gospod nas ob sodbi ne bo spraševal, kaj smo velikega in pomembnega storili, ampak po tem, kaj smo storili iz ljubezni do bližnjega.

Ob tem, ko darujemo svoj čas za bolne in ostarele, naj tudi sami rastemo v veselju in hvaležnosti, da služimo Jezusu v svojih bratih.

Župnik Janez

Da ne bo prepozno ...

Pisec Knjige modrosti, pesnik in velikan duha, v drugem poglavju zapiše: »Naše ime bo sčasoma pozabljeno, nihče ne bo omenjal našega delovanja. Naše življenje bo prešlo kakor sled za oblakom, razkadilo se bo kakor megla, ki jo preženejo sončni žarki, kadar pritisne pripeka« (Mdr 2,4). In nadaljuje: »... povsod puščajmo sled za svojim veseljem, zakaj to je naš delež, to nam je usojeno« (Mdr 2,9).

Pustiti sledi ... koliko so jih na moji do sedaj prehojeni poti pustili drugi? Koliko so jih pustili naši prostovoljci? V prispevkih, ki so jih zapisali tisti prostovoljci, ki delujejo v našem Domu, lahko razberete, kako barvite in pestre so sledi njihovega delovanja.

Nekatere globoke, druge plitke in površne. Ob srečanjih se stkejo mnoga prijateljstva, ki so kratka ali trajajo zelo dolgo. Zagotovo pa se sledi ne da izbrisati in ostanejo zapisane za večno. In najlepše pri tem je, da veš, da se na takega človeka, ki pomaga drugim, lahko zanesesh tudi sam.

Kot vsak dan se bomo spet odpravili na pot opravljanja svojega poslanstva. Morda po krajši, morda po daljši poti. Da ne bo prepozno, smo to številko namenili vam, dragi prostovoljci, da se vam zahvalimo in povemo, da vas imamo radi. Kakšno bogastvo se skriva v teh treh besedah, ki jih tudi vi podarjate našim stanovalcem. Vsi in vsak posebej vam je pomemben. Zaslužijo si vašo pozornost in skrb, pa čeprav bi bil to samo nasmeh ali pozdrav.

»Rad te imam!« Izgovorimo te besede drug drugemu, vsak trenutek, da ne bo prepozno.

Leonida

Življenje je dar

Življenje je dar in vse, kar imam; tudi talenti so dar. Kot prostovoljka sem vesela, da lahko naredim tudi kaj za druge ljudi, za brate in sestre v Kristusu. Vesela sem, da imam zdrave roke, ki jih lahko hitro uporabljam pri tipkanju.

Hvala vsem, da sem lahko v tem krogu sodelavcev prostovoljcev.

Marica

Naša zapuščina

Nekdo je dejal, da prvih petdeset let posvetimo ustvarjanju svoje legitimnosti, zadnjih petdeset pa ustvarjanju zapuščine. Kako to drži. Toliki med nami porabijo prvo polovico življenja v prizadevanju za dosežke, za borbo za pridobitev spoštovanja. Ko pa enkrat imamo to legitimnost, bodisi v obliki prestiža ali materialnih dobrin, kmalu

ugotovimo, da nam nekaj manjka.

Preostala leta življenja potem poskušamo storiti tisto, kar bi morali početi od začetka – ustvarjati zapuščino.

Pravi čas, da pričnete ustvarjati svojo zapuščino, je danes, ne pa čez deset let, ko boste imeli več časa, ker vemo, da ta čas ne bo nikoli prišel. Premislite, kaj želite ustvariti v svojem življenju in kakšno darilo želite zapustiti svetu, ko vas ne bo več tukaj, kar je še bolj pomembno. S tem se boste izognili razočaranju in obžalovanju, kaj vse bi lahko naredili.

Ivanka K.

Zgodovina naših skupin

Zakonca, mag. Tone Kladnik in socialna delavka Branka Knific, človeka z veliko začetnico, ki sta vrsto let požrtvovalno delovala na področju urejanja medsebojnih odnosov in vodila pogovorne skupine, sta želela svoje bogate izkušnje posredovati v vse kraje, kjer obstajajo domovi za starejše, da bi prostovoljci pomagali v medgeneracijskem druženju in s tem polepšali in bogatili dneve stanovalcev domov.

Takratna direktorica CSD Logatec, ga. Lidija Obreza, je pobudo sprejela in organizirala izobraževanje prostovoljcev – članov za vodenje medgeneracijskih skupin za samopomoč. Začelo se je leta 2000 in je trajalo dve leti. Udeležilo se ga je 20 članic. Predavatelja sta bila ga. Branka in g. Tone. Naučile smo se, kako naj bodo srečanja koristna za kvaliteto življenja v domovih: za polepšanje dni, premagovanje osamljenosti in razvijanje medsebojnega prijateljstva.

Nekaj članic nas je z navdušenjem začelo delovati v Domu Marije in Marte. Prva skupina je bila organizirana in sestala se je 27. 9. 2001. V skupini smo bile zelo lepo sprejete. Ker je bila skupina zelo velika, se je februarja 2002 razdelila v dve skupini. Članov je bilo vedno več, tako da so se formirale štiri skupine, ki so delovale v obeh domovih, in tako delujemo še danes.

Koordinatorica skupin je bila ga. Irena Pongračič, za njo pa naša Mateja. Predsednica je bila ga. Nada Sajovec, sedaj pa je ga. Silva Kranjc. Sestajamo se enkrat tedensko. V vsaki skupini je po 10 članov in dve voditeljici. Vsakič pripravimo drugačno temo za pogovor. Enkrat letno organiziramo izlet pa tudi predavanja in obiske kulturnih skupin, tako da je vedno zanimivo. Ena skupina občasno deluje tudi v Domu starejših v Grapovčniku. Tako se že 17 let družimo in prinašamo stanovalcem Doma nekaj uric, drugačnih od vsakdanjih.

Čas hitro mine, tako tudi naša srečanja. Veliko dobrega za dušo dobivamo na srečanjih s prijatelji Doma in njihovo zadovoljstvo nas zelo veseli. Prostovoljstvo nam je postalo vsakdanjik in upamo, da bo tako še dolgo.

Po zapiskih iz arhiva pripravila A. M.

Pogovorna skupina

Prostovoljno delo sem opravljala v različnih organizacijah. Ko sem nastopila službo v Logatcu, sem tukaj prevzela pogovorne skupine v Domu Marije in Marte. Pravzaprav sem začela v Gornjem Logatcu v Domu Sv. Jožefa. Tam sem spoznala ljudi in videla, koliko jim pomeni klepet ob kavi in druženje.

Spletla sem tudi prijateljske vezi s sodelavci in nekoliko kasneje povabila še sodelavko, ki se je upokojila, za pomoč pri vodenju. V začetku je v vsakem dvom: Bom zmožel ...? In se še kar poraja. Vendar sem dobila čudovito sovoditeljico, s katero se dobro razumeva in dopolnjujeva. Še posebno naju vežejo stanovalci, ki so bili prisotni od samega začetka. V skupini se radi pogovarjajo, rešujejo uganke, ugibajo predmete, pojejo ... Vsak od njih ima svojo zgodbo, ki

jo podeli, kolikor more in želi. Vsakokrat, ko se to zgodi, sva hvaležni, da so stanovalci z nami in naju bogatijo s svojimi nasveti, izkušnjami.

Prostovoljka

Skupina Betanija

V Domu Marije in Marte deluje »Skupina starih ljudi za samopomoč« že od leta 2000. Naša skupina se imenuje Betanija in trenutno šteje deset članov, povezanih v prijateljsko skupino. Želja in tudi smisel skupin je, da starejši ljudje povedo čim več življenjskih izkušenj, mnenj in spoznanj. Ne glede na predhodno izbrano temo, pogovor včasih zaide drugam. Takrat se prilagodimo željam, počutju in razpoloženju članov.

Naše tedensko srečanje traja približno dve uri in poteka nekako takole: za uvod in umiritev najprej preberemo kratko misel in izberemo temo srečanja. Tokrat bom opisala potek srečanja na pustni torek. Sovoditeljica je najprej prebrala odlomek iz knjige »Praznično leto Slovencev« avtorja Nika Kurenta. Knjiga namreč opisuje šege in navade po posameznih pokrajinah Slovenije. Člani so z zanimanjem poslušali in nato tudi sami pripovedovali doživetja in občutke, ki jih prevevajo ob tem norčavem pustnem času. Ker so člani iz različnih krajev, je bilo zanimivo prisluhniti njihovim pripovedim. Med tem časom smo jim skuhale kavico in postregle s krofi. Nadvse pa so bili veseli, ko je sovoditeljica Ivanka zaigrala na harmoniko. Glasba jih je tako spodbudila, da sta Ivanka Suhadolc in Ana Zupančič spontano zavriskali. Skupaj smo nato zapeli še nekaj narodnih pesmi ter srečanje zaključili z »vici«.

Prijetno je bilo videti vesele obraze in še lepše občutiti njihovo zadovoljstvo. S svojo razposajenostjo so člani tudi nam polepšali dan. Prostovoljke – voditeljice skupin – se s sodelovanjem v skupini tako spontano pripravljamo na lastno starost.

D. K.

Vsak se s kom pogovarja ...

pravi pesnik Tone Pavček. Tudi v naši skupini Betanija se veliko pogovarjamo. Dobimo se enkrat na teden za uro in pol pa tudi več, saj čas tako hitro mine. Skuhamo kavico, preberemo kakšno krajšo zgodbico, povemo si kakšno šalo. Nikoli pa ne končamo brez petja. Pregovor pravi, da kdor rad poje, slabo ne misli. Ponavadi se s sovoditeljico že vnaprej dogovoriva, kakšno temo bomo obravnavali naslednji teden.

Nekoč smo se pogovarjali o vedeževanju, vraževerju, horoskopih itd. Ugotovili smo, da še vedno veliko ljudi verjame v takšne in podobne napovedi. Nekateri, zlasti ženske, so tako naivni, da obiskujejo tako imenovane jasnovidce, jim celo verjamejo in pri tem ne uvidijo, da jim gre le za zaslužek. Pri tem sem se spomnila šaljive zgodbe: Neka gospa je na loteriji zadela večjo vsoto denarja. Za ta srečni dogodek so jo obiskali novinarji in kot vedno bili zelo radovedni. Vprašali so jo, kako je izbrala ravno tisto »tapravo« številk. Rekla je, da se ji je sanjalo o številki sedem, ker pa je sedemkrat sedem enainpetdeset, je kupila srečko s to številko.

Radi se smejemo, ker upoštevamo pregovor: »Dan, ko se nismo smejali, je izgubljen.«

Prostovoljka Ivanka K.

V nedeljo k sveti maši

Pomagata pa tudi Jože, Lado in Fani.

Z Domom sva povezana že od vsega začetka. Ko so prišli prvi stanovalci v Dom, so bili zelo veseli, ker je blizu cerkve. Midva sva se pa odločila, da jim bova pomagala. Zato sva vsako nedeljo po deveti uri že v Domu, da začneva voziti bolnike v cerkev k sveti maši. Sestre so zelo pridne, da jih pripravijo, tudi do petindvajset. Bolnikom je to v veselje, nama pa v zadovoljstvo.

Vida, Srečko

Vožnja stanovalcev iz cerkve v Dom

Člani skupine vernikov oz. faranov, ki v nedeljo in ob praznikih po sv. maši ob 10. uri pospremimo stanovalce Doma iz cerkve nazaj v Dom, pripadamo različnim delujočim skupinam znotraj logaške fare. Stanovalce Doma, ki so priklenjeni na voziček, popeljati iz Božjega hrama nazaj v Dom, je za nas priložnost služenja Bogu. Hkrati pa naredimo dobro delo in veselje stanovalcem. Služenje je delovanje, ki vključuje misli, srce in fizične sposobnosti. Pomembna je tudi beseda, ki jo spregovorimo s stanovalcem, katerega pospremimo k zasluženemu nedeljskemu kosilu. Med tem ko

opravljamo preprosto službo služenja, spoznavamo, da je življenje minljivo. Hkrati pa je služenje možnost za rast v osebni veri in spoznanju, da nas Bog neizmerno ljubi. Največja sreča vseh nas, ki opravljamo službo »vozičkarjev«, pa je nasmeh na obrazu stanovalcev. Upam, da smo dober zgled ostalim faranom in mladim, saj bomo nekoč morda tudi mi potrebni take pomoči.

Damjan Cigale

O izrednih delilcih obhajila

V logaški župniji je bil prvi izredni delilec obhajila pokojni gospod Tone Lvinger. Za takega pomočnika ga je izbral še prejšnji župnik, gospod Tone Kompare. Bil je človek na mestu, pripravljen vedno pomagati, tudi na dušnem področju. Tako imamo to službo vpeljeno že več kot 20 let. Za službo izrednega delilca zaprosi župnik škofa, da bi bila božja hrana hitreje razdeljena. Po izbiri župnika so po gospodu Lvingerju postali izredni delilci še drugi moški. Trenutno nas je 8 poročenih mož. Pri maši poskrbimo, da obhajilo ne traja predolgo. Ni pa to edina služba, ki jo opravljamo. Skrbimo, da obhajilo prejmejo tudi tisti bolniki v Domu Marije in Marte, ki zaradi bolezni ali starosti ne morejo k maši. Obiščemo jih vsako nedeljo in ob praznikih. Tudi

stanovalci v Grapovčniku so deležni te oskrbe. Skoraj vsako soboto je tam sveta maša, obhajilo pa z veliko ljubeznijo deli gospod Gregorič s svojimi sodelavci. Tudi bolniki v domači oskrbi so lahko deležni Gospodovega telesa, če le sporočijo to željo kateremu od delilcev. Z veseljem vas bo obiskal in prinesel sveto obhajilo.

Sam doživljam to službo kot veliko milost, ki mi jo daje Gospod. Preko te službe se srečam z ljudmi v domu, ki so veseli Gospodovega obiska. Poleg samega obhajila imam tako priložnost, da s temi ljudmi lahko spregovorim tudi kakšno besedo. Preden zapustim sobo, pa me skoraj vsak, ki še lahko govori, prosi, da mu ob slovesu naredim križ na čelo. Tako Gospodov blagoslov objame oba: tega, ki sem mu naredil križ, in mene.

Dušan Mihelčič

Skupina KARITAS

Skupina deluje že od vsega začetka, že od takrat, ko se je imenovala diakonija. To je približno od leta 1990. Prvi organizatorji dobrih del so bili Tone Levinger in njegova žena Binči, Vida Nagode, Danilo Mihelčič in njegova žena, Lojzka Moljk, ki nam je pridno šivala raztrgana oblačila, pa tudi sama sem bila pri »ta prvih«

prostovoljkah. Na žalost jih je že kar nekaj pokojnih, nekateri so že ostareli, nekaj pa nas je še ostalo oz. so se nam nekateri na novo pridružili.

Ker se delo širi, potreb je vedno več, bi rabili tudi več prostovoljcev, posebno mladih. Imamo namreč samo dve mladi prostovoljki. Pa vendar – hvala Bogu vsaj za štiri mlade roke.

Ker radi delamo dobro, tudi vztrajamo na tej poti, molimo za zdravje in moč, da bomo lahko še kaj dobrega storili, koga razveselili pa tudi nam bo kdo dal veselje in radost.

Zelo smo povezani z Domom Marije in Marte, zato smo tam tudi dežurni, in to je že drugo poglavje.

Tudi med seboj smo povezani, kar je zelo pomembna stvar. To je delo našega Očeta, ki ga imamo vedno med seboj. Vsak sestanek pričnemo z molitvijo, nato pa še vedno prosimo za bolne sodelavce. Potem se pomenimo o dogodkih, ki so bili v preteklem mesecu, o dogodkih, ki se bodo zvrstili v tekočem mesecu, razdelimo si vsa dežurstva, ki nas čakajo do naslednjega sestanka. A najlepši trenutki po molitvi so na koncu, kadar kdo praznuje rojstni dan. Takrat se malo posladkamo, »počvekamo«, tudi nazdravimo in zapojemo.

Lepo je biti del skupine Karitas. Ne oklevajte, pridružite se nam, ne bo vam žal, veseli vas bomo.

Marija Klančar

»Receptorčki« - klepetalnica

V spodnji etaži Doma pred Jožefovo dvorano stoji recepcija, v kateri že nekaj let v popoldanskem času od 15. do 19. ure dežuramo prostovoljci.

Delo ni hudo zahtevno. Potreben je le prijazen nasmeh in dobrodošlica obiskovalcem stanovalcev Doma ter kaka priložnostna informacija. Namen našega dela v recepciji pa je tudi, da se družimo s stanovalci, ki se ustavijo na recepciji, in z njimi malo pokramljamo. V zimskem času, ko so temperature nižje, je teh obiskov manj, v toplejših mesecih pa je kako popoldne prav živahno in zabavno. Če nam uspe razveseliti kakega stanovalca vsaj za nekaj časa, je naše poslanstvo izpolnjeno. Ta dežurstva bogatijo tudi nas, saj se za nekaj ur odmaknemo od vsakodnevne rutine in skrbi. Dvakrat letno pa nas na družabno srečanje povabi gospa Leonida, ki nas pogosti in skupaj rešimo kako tekočo problematiko.

Skratka, dežuranje na recepciji nam je v veselje in upamo, da tako ostane tudi v prihodnje.

Helena

Šivilja in škarjice

Nisem Klara, ki po dnevi šiva, ponoči para, ampak sem Jožica, ki zelo rada šivam, posebno za stanovalce. Marsikateri stanovalec je oblečen v srajčko, ki sem mu jo naredila. Tudi okrasni slinček pod brado je moje delo, da si svojih oblačil ne umažejo prehitro. Tudi material za delo

nabavljam sama, saj mi marsikdo ponudi brisače ali rjuhe, da jih predelam v koristne izdelke. Tudi pokrpati je treba kdaj kako stvar, pa tudi kakšen gumb odleti ali pa se pokvari zadruga. Rada to delam, rada sem koristna. Hvala, Gospod Bog, za ta dar, da tudi jaz prispevam svoj mozaik Domu Marije in Marte.

Joži Horvat

Ponedeljčki sprehodi

Že več let v poletnih mesecih, točneje v juliju in avgustu, potekajo tako imenovani »ponedeljkovi sprehodi«. Vsak ponedeljek ob deveti uri se pred Domom zberemo prostovoljci, ki po Logatcu popeljemo stanovalce Doma, ki so na vozičkih. To je prav poseben pogled za mimoidoče. Nekoč se je temu sprehodu priključila tudi skupina otrok iz Miklavževega vrtca

– to je bil res pravi medgeneracijski sprehod.

Naši sprehodi imajo vedno točno določen cilj, kamor smo namenjeni. Gostiteljska družina se z vodstvom Doma vnaprej dogovori, kdaj bomo njihovi gosti. Stanovalci Doma si z zanimanjem ogledujejo lepo urejene ulice Logatca. Pri gostiteljih se malo okrepčamo, pokramljamo in v slovo ter v zahvalo še zapojemo. Ob enajsti uri se vrnemo v Dom. Upamo, da s takim druženjem polepšamo ponedeljkove dni stanovalcem in sebi.

Elka Kokalj

Skupina Nazaret

Obiskovati starejše, bolne in onemogle je dobro. Lepo je, če si znamo vzeti čas, da tem ljudem popestrimo življenje s tem, da jim vsaj za nekaj trenutkov pomagamo, da pozabijo na svoje tegobe. V letu 1994 se je v to delo naše župnije začela vključevati manjša skupinica otrok

pod imenom Skupina Nazaret. Otroci v skupini ustvarjajo razne dekorativne izdelke, predvsem pa se veselijo igranja igrice. Veselijo pa se tudi vsakega obiska starejših po domovih. Pred leti smo večkrat obiskali Dom na Vrhniki, Dom v Gornjem Logatcu in v Grapovčniku. Sedaj pa večkrat obiščemo Dom Marije

in Marte. Včasih skupaj ustvarjamo, najrajši pa stanovalce razveselimo z zaigrano igrico. Srečanja so vedno lepa in še dolgo ogrevajo naša srca. Otroci slišijo modre besede in nasvete starejših, stanovalci pa se raznežijo ob razigranosti mladih. Želim si, da si bomo s temi srečanja še velikokrat obogatili življenje.

Kati Dolenc, voditeljica skupine Nazaret

Ustvarjalne urice

Vsako leto, mislim, da že preko petnajst let, moji dve dekleti, njuni otroci – moji vnuki in jaz izvajamo pred božičem ustvarjalne urice. To je navadno eno od nedeljskih popoldnevov, ki je namenjeno izdelavi jasic za obiskovalce božične maše v domu ostarelih v Grapovčniku. Povprečno je potrebno izdelati 80 komadov

jasic. Najvažnejša pri tem je sama ideja, kako in kaj izdelati, simbolika, ki bo tem neboljnim ljudem pričarala vsaj delček božiča tudi v njihovih sobicah. Ko je ideja osvojena, je polovico dela že opravljenega. Vsako leto naj bi bil izdelek unikaten – vsaj malce drugačen od predhodnih let.

Vsi izvajalci se razvrstimo okoli velike mize in vsak od nas opravlja eno delo, ki se izvaja po korakih kot po tekočem traku, od risanja, rezanja, barvanja, gnetenja do lepljenja ... Vse je nastlano: po mizi in okoli nje kot v »štali«, bi rekla moja mama. Tako izdelki počasi iz rok v roke dobivajo pravo podobo. Včasih smo na svoje delo bolj ponosni, včasih pa malo manj. Važno pa je, da s temi preprostimi jasicami polepšamo

praznovanje božiča ljudem, ki se počutijo osamljene, in jim na ta način obudimo spomine na njihovo mladost in življenje v domačem okolju. Še več pa je vredno delo, ki ga v to vložijo otroci, ki se s tem učijo, kako razveseliti starejše, nemočne, onemogle ...

Ustvarjalnosti nam do sedaj še ni zmanjkalo, je pa res, da so to le izdelki, ki prihajajo izpod naših neprofesionalnih prstov in ne zamerite nam, če se kdaj kaj ne posreči.

Ljudmila

Moje prostovoljstvo v Domu Marije in Marte

Veliko razmišljam o svojem življenjskem poslanstvu, o svojem prostovoljstvu v okolju, v katerem živim. Vem, koliko moči, skrbi in predanosti je potrebno, ko skrbiš doma za pomoči potrebnega. To sem izkusil skozi bolezen svoje

mame in očima. Oba sta šla skozi obdobje, ko sta potrebovala ogromno pomoči, nege, oskrbe. Mama svojo življenjsko pot nadaljuje v Domu Marije in Marte, zato sem tej ustanovi še posebno predan in zavezan.

Redno jo hodim obiskovat. Težko komunicira z besedami, a njene očke mi vedno vse povedo: kdaj je srečna, kdaj je zaskrbljena, utrujena. V Domu zdaj drugi skrbijo za njeno nego, oskrbo, drugi so prevzeli skrb pomagati pomoči potrebnim. Mama je vdova in na splošno so v svetu vdove zapostavljene, vedno trpijo. Mene vedno znova nagovorijo misli v svetem pismu, ki poudarjajo, da so pri Bogu zaščitene, da so na prvem mestu.

Tim 5,5: »Takšna, ki je res vdova in je zapuščena, je svoje upanje naslonila na Boga in noč in dan vztraja v prošnjah in molitvah.«

Zanje vedno poskrbi On. Vesel sem, da je v tem Domu poskrbljeno tudi za duhovno oskrbo, za evharistijo v kapeli, v cerkvi, za sveto spoved, obhajilo, maziljenje. V tem Domu je veliko vdov, ki poleg duhovne podpore potrebujejo tudi pogovor, tolažbo, toplo besedo, toplo dlan. In ker v srcu čutim potrebo pomagati starejšim, se rad in redno vračam

med starostnike. Oni mi s svojim veseljem, radovednostjo, duhovitostjo vračajo neizmerno hvaležnost. Osrečujejo me, ko z njimi klepetam, ustvarjam, ko jim skuham kavico, ko jim skuham ali spečem kakšno dobro sladico. Veseli so mojega obiska in jaz se vedno znova veselim teh trenutkov, ki jih lahko preživim z njimi. Napolnijo me z izjemnim zadovoljstvom in takrat se vedno znova zavem, da sem na pravi poti, da opravljam plemenito delo. Vem, da z njimi duhovno in osebno rastem, postajam boljši mož, človek.

Prostovoljec J. T.

Jezikovni pregled časopisa *Le eno je potrebno*

Ga. Leonida je že na prejšnjem delovnem mestu na Vrhniki snovala krasen časopis, ki sem ga jezikovno pregledovala ali lektorirala. Kako je do tega prišlo, ne vem. Vem le, da sem včasih kaj napisala za Farni list in kar kakšno desetletje bedela nad jezikovno podobo prispevkov.

Všeč mi je Leonidin pristop do časopisa, saj ji ni vseeno, kako je kaj napisano. Danes namreč večina (mlajših ljudi!) meni, da je vseeno, kako je kaj napisano, napak mnogi ne prepoznavajo, ločil ne pišejo več. Ker (poklicno) delam v šoli, vem, s kakšnim pravopisnim znanjem zapuščajo mladi osnovno šolo.

Ga. Leonida ima občutljivost ne samo za ljudi, pač pa tudi za jezik. Takih ljudi je danes vse manj.

Ko vsak mesec dobim po elektronski pošti časopis *Le eno je potrebno*, vem, da bo dela za nekaj ur. Pogosto ob koncu tedna. Včasih so prispevki malce nerodno zapisani. A vem, da je v njih veliko truda. Za njimi stoje ljudje, ki so prehodili najrazličnejše poti slabega in dobrega, imajo lahko le malo šol, naredili pa so izpite iz življenjskih preizkušenj. Kako veliko se naučim iz njihovih zgodb, kako občudujem sestre in druge uslužbenke, ki predano opravljajo svoj poklic, a še vseeno kaj zapišejo kljub pomanjkanju časa.

O svojem delu pri časopisu nikoli ne razmišljam kot o prostovoljnem delu. Vsak prispevek me po svoje nagovarja, duhovno bogati ali pa me »samo« razveseli.

Želim, da pridno pišete še naprej. Tako bogatite mnoge, ki beremo vaše prispevke.

Lektorica Milka

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Večerna molitev Zalokarjevega očeta

O Jezus Kristus, kralj nebeški,
tam na svetem križu visiš
s prebitimi rokami,
z razpetimi nogami,
s prebodenim srcem,
z belim obličjem,
z mrtvaško glavo:
to je razloček tvojega života.
O svete pete rane Kristusove,
skrite mene vanje,
da me hudoba ne najde.
Usmili se me, Bog! Amen.

Sveti angel

Moj angelček nebeški,
na moji strani stoj,
podnevi in ponoči,
ti čuvaj nad menoj.

Nedolžnost mi ohrani,
te prosim prav lepo,
ob smrti pa me pelji,
moj angelček, v nebo.

Jezus, Marija, sv. Jožef.

Molitev je povedala
Anica Majerle iz Pehačkove ulice v Logatcu

Sirota jaz okrog blodim

Sirota jaz okrog blodim,
ubog cigansk' otrok,
v samoti tihi se zorim,
kjer čuva mene Bog.

Ko sem na vasi se igral,
nikdo me maral ni,
nihče mi roke ni podal,
le vsak me karal je.

Sprejmite, prosim, me med se,
kako vas rad imam,
a rekli so mi le smeje,
Cigan naj bode sam.

Zato pa pojdem v temni log,
kjer ptički žvrgole,
tam zabi tuge in nadlog,
užaljeno srce.

Ivana Čuden

Na dializi

Že od 18. leta sem bolehal na ledvicah in ko sem imela 70 let, so mi ledvice odpovedale. Morala sem na hemodializo.

Na dializo hodim v dializni center Dragomer. Naš dializni center je eden izmed oddelkov Nefrodiala, ki jih je več v Sloveniji in ima svoje središče v Celju. Nefrodial je zasebno podjetje, ki tudi uvažja dializne aparate in ves drugi material za dializo iz Nemčije. En dializni aparat stane 35.000 evrov.

V naš center hodi 30 bolnikov dopoldne in prav toliko popoldne. Na dializo hodim trikrat na teden, vsak drugi dan, po 4 ure in 15 minut. Za telo je to zelo obremenilno. Ledvice zdravemu človeku delajo 24 ur na dan, dializnemu bolniku pa aparat očisti kri v štirih do petih urah in

opravi delo dveh dni. Iz krvi odstrani vodo in strupe. Dostikrat se slabo počutim, posebno zadnja ura se vleče v nedogled.

Ko pridemo v center, se slečemo, obujemo copate in se stehtamo. Tehnica je povezana z računalnikom in ta prenese potem podatke v sobo na računalnik in ko priklopijo dializni aparat, se na njem že izpiše, koliko moraš shujšati. To lahko izračunaš že sam, ker imaš določeno suho težo in to odšteješ od vsakokratne teže. Sestra z dotikom na ekran na določeno mesto sproži aparat za merjenje pritiska, ki ti ga da prej na roko in na ekranu se že izpiše krvni tlak. Potem ti sestra razkuži tistulo in zabode igli v veno in arterijo, nato pa te s cevkami priklopi na dializni aparat. Nastavi še, kar je potrebno, in dializa se prične. Kri teče iz arterije po cevkah, ki so napeljane v aparatu, in se po umetni ledvički, kjer se prečisti, vrača nazaj v veno. To kroži 4 do 5 ur. Pritisk se meri vsako uro. Če gre venski ali arterijski pritisk iz limitov, se aparat vklopi in se oglasi alarm. Če sestre ni v sobi, ji pozvoniš, da pride uredit.

Po štirih urah me odklopijo. Najprej zmerijo pritisk, potem odklopijo arterijo in ko iz cevi steče vsa kri v telo, odklopijo še veno. Potem izvlečejo vensko iglo in veno tiščim 15 minut, da se ustavi krvavitev.

Potem izvlečejo še arterijsko iglo in tako tiščim še arterijo 15 minut, da neha krvaveti. Potem sestra še enkrat zmeri pritisk in že lahko odideš iz sobe, se stehtaš, oblečeš in greš čakat prevoz. Sestra pa ima še delo. Odstraniti mora cevi iz aparata, ga obrisati in pripraviti za naslednjega bolnika.

Tudi čakanje na prevoz in prevozi so naporni.

Med dializo imamo tudi vizito, saj pride zdravnik, ki je ves čas prisoten v dializnem centru. Zelo sem se navezala na prejšnjega zdravnika, saj je delal na tem mestu pet let, zdaj pa so ga zamenjali.

Verjetno sem imela že ves čas slabe žile, saj mi niso mogli iz mojih žil narediti malo močnejšo žilo z operacijo, to je fistulo. Vložiti so mi morali umetno žilo. Tako imam goretext. Velike probleme sem imela z goretextom na levi roki. Upam, da bo na desni bolje. Ker imam goretext, me za dializo zbadata sestri Bojana in Zalka.

Sestre in tehniki imajo odgovorno in težko delo.

Najlepši del dialize je pa malica. Popoldanski dobimo večerjo, dopoldanski pa kosilo.

Pozabila sem omeniti, da imamo omejitve pitja tekočin do pol litra dnevno. Tudi vse hrane ne smemo uživati, predvsem ne tiste, ki vsebuje kalij.

Naš dializni center je največji Nefrodialov center in je tudi učni center za nove dializne tehnike.

Karolina Medvešček

SPOMINSKE DROBTINICE

Odmev na praznovanje materinskega dneva

Zadonela je pesem *Mamica je kakor zarja* v izvedbi treh generacij: stanovalke Metode Čeh, zaposlenih, Tjaše in Brankice ter deklic iz Miklavževega vrtca, Tatjane in Tamare ob spremljavi citrarke Brigite Nagode. Na koncu pesmi smo navdušeno zaploskali trem generacijam, po čemer se odlikuje naš Dom.

Voditeljci Sabina in Leonida sta nas prisrčno pozdravili. Razložili sta pomen obiska nadangela Gabrijela Mariji pred 2010-imi leti. Poudarili sta tudi pomen, lepoto in čudežnost materinstva.

Igrico, ki jo je napisala Tatjana, so zaigrale Beti, Tina, Terezija, Vilma, Brankica. Še en dokaz o povezanosti med nami. Igralke so sproščeno in

odlično zaigrale vsaka svojo vlogo iz vsakdanjega življenja. Videlo se je, da niso prvič na odru in da jim trema ne dela preglavic. Igrica je zopet govorila – o čem drugem kot o mami. Saj je materinski dan. Posebej bi poudarila konec igrice, ki se konča pozitivno in v zadovoljstvo vseh, predvsem mame, ki ima seveda glavno vlogo.

Izpovedne pesmi, ki jih je napisala Tadeja Gnezda, o ljubezni mame do otrok so nežno božale naša ušesa in naše duše. Njihova globina seže poslušalcu prav do srca. Brale so jih Martina, Sabina, Leonida in Jelka. Kot sta povedali voditeljici, je ljubezen mame do otroka ena sama molitev.

Ga. Vida Puc nam je zapela pesem *Mamica moja*, ki se jo je naučila pred mnogimi leti. Pesem je povedala Julijana Puc mesec dni, preden se je za vedno poslovila od nas. Kot pravi ga. Vida, pesem ne gre v pozabo.

Gospa Ivanka Kobal nam je na harmoniki zaigrala venček domačih. Ob glasbi sta dvojčici Tatjana in Tamara spretno s svojo koreografijo in plesnimi koraki polepšali dogodek.

Na koncu dogajanja smo vsi dobili darilca. Mame rožice, ki sta jih nakvačkale pridne roke Mare in Mateje, gospodi pa čokoladice.

Za zaključek dogajanja so se vsi v naši kuhinji in Metka tako kot vedno

zelo potrudili in pripravili bogato in slastno pogostitev.

Hvala vsem, ki ste kakorkoli pomagali pri pripravi prireditve. Vsekakor hvala tistim, ki ste med tem časom bili na oddelku v pomanjšani ekipi.

Sedaj bom za hip pozabila na skromnost ter se podpisala, ponosna mami in babi.

Zagorka

Hitro je minila urica

Pomlad je že, pa čeprav je mesecu marcu prav ali ne! Res se je začel z meteorološko pomladjo, a nam je vseeno malo »ponagajal«. Nasul nam je še snega, jutra pa so bila še kar mrzla. Toda narava mu ni več zaupala. Razveselila nas je s čisto pravo mavrico. Tudi grmenja ni

manjkalo. Ampak doživeli smo že pravo pomlad in še premik ure za uro naprej.

Pa naj bo dovolj!

Naši zaposleni so nas razveselili s prireditvijo na temo MATERINSKI DAN.

Zbrali smo se v Jožefovi dvorani. Pozdravil nas je mali zborček s pesmico o mamici, spremljala pa jih je učenka na citre. Sestri Leonida in Sabina sta nas »vodili« skozi prireditev s pesmicami, ki jih je napisala sestra Tadeja.

Z igrico *Materinski dan* pa se je marsikatera izmed nas našla v njej. Kar hitro je minila urica.

Po prireditvi pa so nas, stanovalce, obdarile s kvačkanimi cvetovi vrtnic, v prostorih avle pa so nas še pogostili. Bilo je lepo in hvala Vam!

M. G.

Moj petelin

Hodila sem na učiteljišče. Naša koklja je izvalila piščance. Eden je bil večji in kmalu se je pokazalo, da bo petelinček. Izbrala sem si ga. Vsi so vedeli, da je moj.

Bilo je med poletnimi počitnicami. Bila sem v kuhinji, ko se je koklja začela hudovati. Šla sem ven. Vsa našopirjena je bila, piščančki pa so se skrivali pod njo. Priletel je kragulj in hotel vzeti piščančka, čeprav so bili čisto zraven hiše. Spodila sem ga. S kremplji me je prijel za glavo. Ustrašila sem se.

Petelinček pa je rasel. Imel je zelo dolge noge in bil je zelo širok. Imel je majhno rožo. Bil je rjave barve, samo rep je imel pisan. Zelo je skrbel za kokoši. Imel je 7 kg.

In potem se je začelo. Na naše dvorišče se je prišlo po treh stopnicah. Mimo je peljala cesta. Ko je nekega dne prišel mimo sosed je petelin stekel z dvorišča in ga napadel. Sosed se ga je komaj otresel. Potem se je to dogajalo redno. Vedno je

napadal samo moške. Kljuval jih je, jih udarjal s perutnicami in skakal nanje. Drugače ga je vse občudovalo. Upravnik zadruga je ponujal zanj koruzo.

Nekega dne poleti sem nesla obesit perilo. Imela sem oblečene hlače. Naenkrat se je petelin zakadil vame in me kljuval.

»Zdaj ti je pa odklenkalo!« sem rekla. Ugotovili smo, da je »alergičen« na hlače, če je celo mene napadel, ki me je sicer imel rad.

Dobila sem zanj 20 kg koruze od upravnika zadruga. Petelin je šel na Primorsko. (besedilo ni lektorirano)

Karolina Medvešček

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župniški cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- NEDELJA, 1. 4. 2018, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi: ALELUJA;
- ČETRTEK, 12. 4. 2018, ob 13. uri: Silvine sladke dobrote;
- SREDA, 18. 4. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 19. 4. 2018, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 19. 4. 2018, ob 19. uri: predavanje za odrasle v JD (Igor Bahovec);
- SREDA, 25. 4. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 26. 4. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

RAZVEDRILO

Dopolnite ljudske modrosti in pregovore ter razložite, kaj pomenijo.

TIHA VODA

RANA URA

PES, KI LAJA

LJUBO DOMA

Katere pregovore še poznate? Napišite jih čim več, premislite in pojasnite, kaj nam hočejo povedati.

Izračunajte!

$13 + 6 =$

$62 - 8 =$

$5 \times 3 =$

$25 + 4 =$

$15 - 7 =$

$9 \times 6 =$

$79 + 5 =$

$26 - 5 =$

$16 : 2 =$

$37 + 4 =$

$35 - 4 =$

$21 : 3 =$

$19 + 3 =$

$6 \times 5 =$

$36 : 6 =$

$45 - 9 =$

$7 \times 8 =$

$45 : 5 =$

$4 \times 7 =$

$64 : 8 =$

SMEJALNICA

PADEC

Ženska je šla po pločniku, ko ji je zaradi poledice spodrsnilo in je padla. Kljub poskusom zaradi ledenih tal ni mogla vstati. Takrat je mimo prišel poslanec in ji rekel: »Pomagam vam, če boste na naslednjih volitvah glasovali zame. »Saj nisem padla na glavo, ampak na rit!« se razjezi ženska.

ŠE BOLJ

Upravnik zapora se je začudil, ko se je v kaznilnici pojavil zapornik, ki je bil ravno pred kratkim odpuščen iz zapora. »Kaj pa vi spet pri nas? Mislil sem, da ste se v času prestajanja kazni poboljšali.« »Saj sem se, toda rad bi se še bolj.«

Zbrala M. Č.